

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej A. W. na rzecz powoda S – C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. kwotę 1877,34 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 647 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, wnosząc o jego uchylenie ze względu na nieważność postępowania, zniesienie postępowania i odrzucenie pozwu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania w celu uzupełnienia postępowania dowodowego lub o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego i zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości.

Skarżąca podniosła zarzut naruszenia:

- art. 89 § 1 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy pomimo nieprawidłowego wykazania umocowania przez pełnomocnika powoda, co skutkuje nieważnością postępowania określoną w art. 379 pkt 2 k.p.c.;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia i sprzeczności powodujące brak możliwości kontroli instancyjnej orzeczenia – w szczególności niewyjaśnienie czy w ocenie Sądu roszczenie przedawniło się a pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia, czy też doszło do przerwania biegu przedawnienia oraz czy Sąd uznał, że nie można dokonać częściowego uznania roszczenia, czy też wiedząc, że jest to możliwe, Sąd ocenił, że pozwana dokonała uznania roszczenia w całości;

- art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na wynik postępowania, a polegające na braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz uchybieniu zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy jego ocenie poprzez przyjęcie za udowodnione, iż pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia i uznała dług w kwocie przedstawionej przez powoda, pomimo że pozostaje to w sprzeczności z materiałem dowodowym zebrany w sprawie;

- art. 5 k.c. w związku z art. 212 § 1 i 2 k.p.c. w ten sposób, że pomimo iż pozwana nie zasiadała profesjonalnego pełnomocnika, Sąd nie zwrócił jej uwagi na fakt, że jej wyjaśnienia w toku informacyjnego przesłuchania stron nie są dowodem w sprawie oraz na celowość ustanowienia pełnomocnika – pomimo wyraźnej nieporadności pozwanej w podejmowanych czynnościach procesowych;

- art. 117 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie uzasadnia przyjęcia, iż pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia;

- art. 123 § 1 k.c. poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie – przez uznanie, że doszło do skutecznego uznania roszczenia powoda przez pozwaną mimo upływu terminu przedawnienia oraz przez uznanie, że nie jest możliwe częściowe uznanie roszczenia.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna o tyle, że skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przede wszystkim Sąd I instancji nie wyjaśnił wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy mających znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy oparł swe rozstrzygnięcie na ustaleniu, że pozwana zrzekła się zarzutu

przedawnienia, co uczyniło jej zarzut w tym zakresie za bezskuteczny. Tymczasem ustalenie w tym przedmiocie nie znajduje dostatecznego potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Ze znajdujących się w aktach sprawy pism pozwanej z dnia 30 października 2009 roku i 15 czerwca 2012 roku wynika jedynie, że uznała swoje roszczenie w bliżej niesprecyzowanej części. Wysoki poziom ogólności pism pozwanej nie ujawnia w sposób jednoznaczny jej intencji co do wysokości uznanego długu, w szczególności nie pozwala na stwierdzenie, że zrzekła się ona zarzutu przedawnienia.

Szczegółowego rozważenia wymaga również zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia. Sąd I instancji w ramach jego oceny dokonał szeregu uproszczeń. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia nie można podzielić stanowiska, że dokonywanie systematycznych wpłat przez pozwaną przesądza o rezygnacji z powołania zarzutu przedawnienia roszczenia. Należy mieć przy tym na względzie, że jakkolwiek zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia może być dokonane w sposób dorozumiany, jednak, jak tylko wtedy, gdy zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z okoliczności towarzyszących temu oświadczeniu. Z całą pewnością zaś zgromadzony materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do takiego stwierdzenia. Ocena ta jest o tyle zasadna, że kwestia ta nie była przedmiotem dowodu z przesłuchania strony pozwanej, a jej informacyjne przesłuchanie w trybie art. 212 k.p.c. również pozwala na dokonanie ustaleń w tymże zakresie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy koniecznym jest aby Sąd Rejonowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, w celu wyjaśnienia okoliczności istotnych dla sprawy. Przede wszystkim Sąd I instancji powinien ustalić w jakim zakresie i wysokości pozwana uznała swój dług oraz czy oświadczenia woli składane przez pozwaną zawierały oświadczenie o zrzeczeniu się roszczenia. Wobec braku inicjatywy procesowej pozwanej występującej w tej sprawie bez udziału fachowego pełnomocnika Sąd Rejonowy winien rozważyć przeprowadzenie pewnych czynności dowodowych z urzędu, zwłaszcza dopuszczenia dowodu z przesłuchania pozwanej w charakterze strony na okoliczność treści składanych przez nią oświadczeń. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego sprawy możliwe dopiero będzie określenie czy spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanej oraz wysokość należnego ewentualnie powodowi świadczenia.

Z przedstawionych powodów Sąd Okręgowy z mocy art. 386 § 4 oraz art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.